Mary

Mary

"Rămîi aici şi aşteaptă-mă", spuse tatăl prietenos, "nu va dura mult." Apoi domnul Richter se îndreptă din antreul poştei spre unul din multele ghişee, în timp ce Mary şi-a aşezat cîrjele şi se sprijinea de perete. De la operaţia care a urmat după accident, piciorul stîng era puţin mai scurt şi Mary, care era un copil gingaş şi care a rezistat în spital cu greu, a trebuit de atunci să umble cu cîrje.

Un băietei de vreo patru ani stătea în antreu nu departe de Mary, în timp ce mama lui se găsea la un ghişeu pentru a cumpăra timbre. Micuţul observă cîrjele fetitei şi le privi plin de curiozitate. Fără să spună ceva, privi cîrjele de sus pînă jos şi apoi întrebător spre Mary. Atunci în inima fetitei apăru şi mai multă amărăciune. Da acesta era sănătos şi avea două picioare la fel de lungi, el nu cunoştea cîrjele, nu a văzut în viata lui aşa ceva! Pe Mary o supăra faptul că el cerceta aşa de curios cîrjele. Ea se strîmbă spre el şi-i scoase limba.

De un an Mary nu mai avea mamă, deoarece doamna Richter a fost aşa de rău rănită în accident, încît pe drumul spre spital a murit. Era tare greu de spus pentru care dintre cei doi, Mary sau tatăl ei, era mai tristă această pierdere. Compătimirea tatălui fata de fetita sa bolnavă şi fără mamă era aşa de mare, încît domnul Richter îi îndeplinea orice dorinţa atît cît îi stătea în putinţă. Sigur, cu timpul acest lucru nu va fi bun căci un copil răsfatat, care este mereu compătimit, va ajunge egoist şi nedrept fată de cei din jur. Cu cît era mai compătimită, cu atît mai mult creştea în inima ei ca o buruiană rea: amărăciunea. Mary compara continuu situaţia ei cu a altor copii şi se întreba deseori: "De ce trebuie tocmai eu să sufăr? De ce tocmai eu nu am mamă, eu care sînt bolnavă şi care am mai multă nevoie de ea decît un copil sănătos?" Deoarece nu putea merge la şcoală şi tatăl ei era aproape întreaga zi ocupat, Mary avea mult timp să mediteze. Astfel ea era ore întregi singură şi meditaţia devenea treptat, treptat aproape ca o boală.

Şi acum era adîncită în gînduri, încît nu a observat cînd tatăl veni spre ea de la ghişeu. "Vino, fetiţa mea", spuse el. Apoi ea şi-a luat cîrjele şi au părăsit poşta. Ochii ei aveau o expresie întunecoasă şi şi-au pierdut tot ceea ce este copilăresc şi prietenos. Ea era deja obişnuită cu oamenii de pe stradă care îşi întorceau capul după ea. Totuşi acest lucru o supăra mult. Nu pot gîndi aceşti oameni cît de mult indispune pe cineva cînd la fiecare pas este privit?

În drum spre casă, tatăl şi fetita nu au schimbat nici un cuvînt între ei. Cîteodată, mersul cu cîrjele o obosea aşa de mult pe Mary încît nu dorea să mai vorbească. În ultimul timp, devenise foarte liniştită gîndindu-se la tot felul de lucruri.

Ajunşi acasă, domnul Richter găsi o scrisoare. După ce a deschis-o şi a citit-o, a suspinat încet .

"Ce este, tată?" întrebă Mary.

Un timp tatăl a tăcut; gîndea că ar fi mai bine să nu-i spună fetitei ce era scris în scrisoare, căci ştia cîtă supărare i-ar putea face.

"De ce nu vrei să-mi spui?"

Acum trebuia să răspundă. "Ah, aceasta este o invitaţie la medicul şcolar, trebuie să te duc la el."

Tatăl privi faţa întunecată a fetitei: "La medicul şcolar - ei!" Urmă un rîs scurt. "Ce să fac la medicul şcolar?!"

"Fetiţa mea, autorităţile nu ştiu cum mai stai cu sănătatea şi trebuie să îndeplinim şi această formalitate. Cu siguranţă medicul nu te va declara aptă de şcoală. Pentru aceasta va trebui să fi iarăşi în putere."

"Eu nu mă duc la medicul şcolar", a spus Mary. "Poti să mergi şi singur să-i spui că nu pot merge la şcoală."

"Acest lucru nu se poate, Mary, tu însuti trebuie să mergi."

"Eu nu vreau să merg!"

"Mary, nu-mi face greutăţi, o să-ti cumpăr ceva frumos dacă vei face acest drum lung."

"Eu singură vreau să-mi cumpăr ceva, doresc să am căsuţa cu păpuşi care se află în vitrina magazinului din strada Teilor."

"Ah, Mary, căsuţa aceea cu păpuşi costă cincisprezece mărci, nu pot să ţi-o cumpăr. Nu pot mai mult de-o marcă să-ţi dau. După ce ne întoarcem de la medic, o să-ţi dăruiesc o marcă pe care vei putea să-ţi cumperi ce doreşti. Vrei?" Tatăl privi pe fetită plin de dragoste şi milă.

"Dar eu vreau căsuţa cu păpuşi", întări Mary.

"Poate vom strînge pînă la ziua ta de naştere bani destui pentru ca să o cumpărăm."

"Pînă atunci este îngrozitor de mult."

"Dar, fetita mea, tu mai ai o căsuţă cu păpuşi, te poţi juca cu ea pînă vom cumpăra cea nouă."

"Oh, cea veche! Este prea mică!"

După opt zile, cînd domnul Richter şi cu Mary au intrat în camera de aşteptare a medicului, curioase priviri s-au îndreptat spre ei. Fereastra unui ghişeu s-a deschis şi o soră prietenoasă îi dădu tatălui un bileţel cu numărul "18."

"Deja, aşa de mulţi sînt înaintea noastră?" întrebă domnul Richter.

"Da, dar au fost deja mulţi consultaţi", îl linişti sora, "nu va dura mult."

După ce au aşteptat un sfert de oră, Mary deveni nerăbdătoare. "Cînd vom intra înăuntru?" a întrebat ea pe tatăl. Atunci a fost strigat numărul "14." "Deci mai sînt numai trei persoane înaintea noastră, mai ai putină răbdare!" Urmă un suspin adînc.

După ce medicul a consultat fetiţar l-a rugat pe tatăl să intre încă o dată singur. Tatăl intră În cabinet, în timp ce Mary aşteptă în sală.

"Bineînţeles, deocamdată fetita nu poate merge la şcoală. Cît timp a trecut de la accident?"

"Aproape un an."

"Hm, da, o însănătoşire a piciorului nu prea văd; dar fetita are nevoie de o schimbare de aer, inima şi nervii sînt foarte slăbiţi. Dacă ar putea sta un timp la tară, ar prinde noi puteri. Ar putea probabil merge după aceea la o şcoală. Fetita este inteligentă şi va putea recupera tot ce a pierdut."

"Nu aveţi neamuri la tară?" întrebă medicul.

"Din păcate, nu", răspunse domnul Richter.

Tatăl şi fiica au intrat într-un magazin de jucării. Ce lucruri minunate erau acolo! Cercuri şi mingi, trotinete şi biciclete - dar toate acestea erau jucării pentru copii sănătoşi care se puteau mişca liber, sări sau zburda. Mary se adînci într-o carte cu poveşti şi, după ce privi pozele, începu să citească. Vînzătoarea aşteptă răbdătoare un timp, apoi începu zîmbind:

"Ei, micuto vrei să citeşti acum toată cartea?"

Mary se întoarse spre tatăl ei şi-i spuse:

"Vreau să am această carte."

"Cît costă?" a întrebat domnul Richter pe vînzătoare.

"Două mărci", a fost răspunsul.

"Oh!" spuse domnul Richter. "Mary, tu ai numai o marcă, mai mult nu putem da."

Apoi vînzătoarea spuse: "Noi avem şi alte cărţi cu poveşti mai scurte care costă numai o marcă" şi se îndreptă spre raft de unde aduse o mulţime de cărţi pe care le împrăştie pe masă. Mary nu se uită la ele şi spuse încăpăţînată:

"Eu vreau această carte." Apoi puse mîna pe ea şi-o strînse în braţe ca să nu i-o poată lua nimeni.

"Uită-te la cele mici", o îndemnă vînzătoarea.

"Eu nu vreau alta", spuse Mary.

În sfîrşit domnul Richter spuse: "Deci, trebuie să o luăm." El se hotărî şi puse încă o marcă alături de marca pe care o puse Mary pe masă.

Seara, cînd Mary deja dormea, tatăl a plecat în vecini. Inima îi era aşa de plină, încît trebuia să se destăinuie cuiva. Familia Karmann era foarte prietenoasă, oameni înţelegători, cu frică de Dumnezeu, încă tineri, dar trecuţi deja prin multe greutăţi; şi astfel erau înţelegători fată de domnul Richter şi Mary şi luau parte la tot ceea ce îl apăsa pe domnul Richter. După ce a sunat, i-a deschis doamna Karmann:

"O, domnul Richter? Poftiţi, noi stăm pe balcon iar cei mici dorm deja. Mary este deja în pat?"

"Da, ea doarme deja."

Doamna Karmann a adus încă un scaun în balcon. Domnul Karmann şi domnul Richter se salutară după care musafirul luă loc.

Acum stăteau toţi trei şi vorbeau despre vreme, despre lucruri ale zilei, despre lucrul în casă şi la servici, în timp ce doamna Karmann lucra un lucru de mînă. Apoi domnul Richter spuse: "Astăzi am fost la medicul şcolar."

"La medicul şcolar?" întrebă mirată doamna Karmann .

"Medicul a consultat-o pe Mary şi a spus că inima şi nervii sînt foarte slăbiţi şi Mary ar avea nevoie să meargă la tară pentru a se însănătoşi puţin."

"La tară?" repetă domnul Karmann.

"Da, acest lucru este uşor de spus. Dar dumneavoastră aveţi rude la tară?" întrebă doamna Karmann .

"Nu, din păcate nu", răspunse domnul Richter. Apoi a fost iarăşi linişte între ei, dar se vedea că domnul Karmann se gîndeşte adînc.

"La ce te gîndeşti Gerhard?" întrebă soţia lui. "Mă gîndesc la Ruth", răspunse el, apoi se întoarse spre domnul Richter şi-i spuse: "Sora mea este soră medicală la un sanatoriu pentru copii în Thuringen. Sanatoriul este foarte mare şi este aşezat în mijlocul pădurii. Acolo au doctori iscusiţi. Dacă ar putea merge acolo Mary..."

"Da, dar Gerhard, este aşa de scump. Nu costă şase mărci pe zi?"

"Aşa este", spuse domnul Karmann, "dar domnul Richter este înscris la casa de ajutor." Apoi îl întrebă pe domnul Richter: "Mary este asigurată la casa de ajutor?"

"Da, ea este."

"Deci, dumneavoastră trebuie să faceţi o cerere la casa de ajutor dacă v-ar putea ajuta cu ceva. Puteţi adăuga că medicul şcolar a afirmat că este necesar pentru Mary să fie trimisă la ţară."

"Da, dar ce va zice Mary?"

"Dar, domnule Richter, nu ne putem lua după ea" răspunse doamna Karmann.

"Desigur, Mary se va împotrivi la început", spuse domnul Karmann, "dar dacă va fi odată acolo, îi va plăcea cu siguranţă. De altfel sora mea va avea curînd concediu şi ne va vizita. Va rămîne cîteva zile aici. Atunci Mary o va putea cunoaşte."

"Ah, da", completă doamna Karmann, "Ruth este foarte drăguţă şi îi iubeşte pe copii mult. Dacă Mary o va cunoaşte, sigur va dori să meargă la Thuringen."

"Dar problema este dacă Mary va ajunge în sanatoriu sub îngrijirea sorei Ruth", spuse domnul Richter, "căci dumneavoastră aţi spus că sanatoriul este foarte mare."

"Sora mea este deja de zece ani acolo şi este soră şefă. Şi dacă are ea ceva pe inimă, va putea face tot ce-i posibil."

"Ah, ce drăguţi sînteti", spuse domnul Richter încîntat. "Trebuie să mă mai gîndesc puţin la aceste lucruri."

În acea noapte, domnul Richter a dormit foarte puţin gîndindu-se mult la Mary şi la plecarea ei la Thuringen. Cu cît se gîndea mai mult la aceste lucruri, cu atît îi era mai clar că fetitei îi va fi mai bine dacă va ajunge în alt mediu. Desigur se va însănătoşi, iar aerul de pădure îi va face bine. Va ajunge între alti copii bolnavi şi va vedea că nu este numai ea singură infirmă. Şi, cine ştie, poate vor putea medicii din acel sanatoriu să facă ceva pentru însănătoşirea piciorului bolnav. Numai dacă ar spune Mary, da! Ce lupte grele are de dus, îi este groază! În sfîrşit, domnul Richter îşi împreună încă o dată mîinile şi încredinţă întreaga problemă Tatălui său ceresc. Apoi se linişti.

În următoarea zi, în timp ce domnul Richter se afla la servici, bătu cineva la uşă. Mary întrebă surprinsă: "Cine este acolo?"

"Eu sînt, Mary - tanti Jenny!"

Cînd Mary recunoscu glasul doamnei Karmann deschise uşa.

"Îti aduc o budincă cu sirop de zmeură, cum îti place ţie!" spuse prietenoasă doamna Karmann. Ele au mers în bucătărie şi tanti Jenny a pus budinca pe masă. Budinca arăta foarte apetisantă şi Mary se bucură mult. Amîndouă s-au aşezat la masă şi, în timp ce fetita îşi mînca budinca, doamna Karmann începu o mică discuţie.

"Mary, cred că ţie nu-ţi este uşor să fi mereu singură..."

"O, da", încuviinţă Mary, "dacă eşti mereu singur, fără mamă, fără fraţi Şi pe deasupra şi piciorul bolnav, nu este aşa de uşor."

"Dacă ai putea să mergi puţin pe afară, în aer liber, la iarbă verde, în pădure..."

"Acest lucru ar fi excelent. Eu iubesc mult păsările şi florile." Cîteva clipe discuţia încetă. Apoi, ca în treacăt, doamna Karmann spuse: "Eu ştiu un loc minunat în Thiiringen. în mijlocul pădurii este o casă mare şi frumoasă cu multe ferestre. Prin fiecare fereastră poţi să priveşti afară, să vezi păsările şi să admiri minunatele flori."

"De ce-mi povesteşti asta, tanti Jenny?"

"De ce-ţi povestesc acestea, Mary? - Pentru că, eu doresc din toată inima ca să poţi locui şi tu odată în această casă şi acolo să te faci iarăşi sănătoasă", răspunse cu dragoste doamna Karmann.

Mirată, fetita asculta aceste cuvinte şi nu-i scăpă din vedere cu cîtă dragoste şi devotament i-au fost spuse acestea.

"Ce fel de casă este aceea?"

"Este un sanatoriu pentru copii bolnavi", spuse doamna Karmann.

"Un sanatoriu? Cum aş putea ajunge eu acolo?"

"O, acest lucru nu ar fi poate imposibil!" spuse doamna bucuroasă că Mary nu a refuzat propunerea. "Ai văzut fotografia cu acea soră medicală, care se află pe biroul soţului meu?"

"Da. "

"Aceasta este sora Ruth, sora lui Gerhard, care este soră medicală în acel sanatoriu pentru copii şi, cînd o să vină la noi în concediu, o să îţi povestească ea mai multe lucruri frumoase de care au parte acolo copii bolnavi."

"Ah, tanti Jenny, ce rost are să aud cît de bine trăiesc alţi copii bolnavi?"

"Desigur, Mary, aşa este; de aceea, pentru că alţi copii bolnavi o duc bine în Thuringen şi tu bineînţeles nu o duci aşa de bine, - dar eu cred, noi credem - ", ea nu îndrăzni să-i promită, "că şi tu vei putea merge odată acolo şi o vei duce bine." Curioasă, doamna Karmann aştepta efectul cuvintelor ei. Mary tăcu cîteva clipe, apoi mîncă mai departe din budinca ei.

În timp ce domnul Richter venea de la servici acasă se gîndea cum va trebui să vorbească cu Mary despre trimiterea ei la Thuringen. El a sunat deja la casa de ajutor pentru a se informa. I s-a spus că este necesară o examinare a unui medic de încredere. Dacă acesta consideră că este necesară o trimitere, atunci fetita va putea fi trimisă la un sanatoriu - la alegerea părinţilor - şi casa de ajutor va plăti pe zi patru mărci. Ce va mai fi nevoie, va trebui să plătească domnul Richter. Aceasta era o speranţă bună. Aşadar, el putea să aleagă singur sanatoriul; el nu a fost precizat de casa de ajutor, aşa cum se temea. Ce frumos ar fi dacă Mary ar putea merge la Thuringen în sanatoriul în care lucrează sora Ruth.

Ajuns acasă, domnului Richter i se păru că Mary nu era aşa tristă ca altă dată. Ochii ei priveau parcă puţin mai veseli.

"Bună ziua, draga mea."

"Bună ziua, tată."

"Cum îţi merge?" o întrebă tatăl prietenos.

"Cartofii i-am pus la foc, în curînd vor fierbe. Aici ţi-am oprit puţin din budinca care mi-a adus-o tanti Jenny."

"Aşa, tanti Jenny a fost aici?" întrebă tatăl.

"Da." Şi după ce tatăl a mîncat, Mary a început să-i povestească:

"Tată, tanti Jenny mi-a povestit despre un sanatoriu pentru copii, care se află în Thuringen. Acolo copiii bolnavi o duc foarte bine. Clădirea se află în mijlocul pădurii şi împrejurul ei este plin de flori, iar tanti Jenny se gîndeşte că ar fi bine dacă aş putea merge şi eu cîndva acolo."

Tatăl a fost aşa de surprins că nu a putut răspunde imediat. Însă Mary a înţeles tăcerea lui ca o împotrivire pentru plecarea ei la Thuringen. Ea se încruntă şi îmbufnată spuse: "Tot timpul trebuie să stau aici singură şi nimeni nu se joacă cu mine. De ce alţi copii bolnavi o duc bine şi pot locui într-un sanatoriu pentru copii, se pot juca împreună şi pot culege flori?"

Inima tatălui tresăltă de bucurie, totuşi nu lăsă să se observe. El răspunse:

"Mary, tu nu şti încă, dacă nu şi tu vreodată - poate cît de curînd - vei putea merge într-un sanatoriu pentru copii."

"Dar eu vreau la Thuringen, în sanatoriul despre care mi-a povestit tanti Jenny, eu vreau numai la sora Ruth care iubeşte mult copiii."

"Noi trebuie să-L rugăm pe Dumnezeu să facă posibil acest lucru; va fi desigur mai bine pentru tine, copila mea."

Doamna Karmann stătea cu cei doi băietei ai ei, Rudiger şi Eberhard, la gară. Ei aşteptau trenul cu care va veni tanti Ruth. Şi iată că trenul soseşte. Cu ochii mari, băieţeii priveau la mulţimea călătorilor care coborau din tren. Apoi tanti Ruth s-a apropiat de ei şi i-a salutat. Rudiger şi Eberhard doreau să o tină amîndoi de mînă. Mama încuviinţă şi rîzînd luă geamantanul cumnatei ei, Ruth, pentru ca aceasta să aibă amîndouă mîinile libere pentru copii.

Seara, după ce copiii s-au culcat, Ruth şi fratele ei au discutat mult. Printre altele au vorbit şi de Mary, iar domnul şi doamna Karmann au informat-o pe sora Ruth de fetita bolnavă şi de grija tatălui ei. Apoi au vorbit şi de o posibilă trimitere a fetitei într-un sanatoriu. Ruth le-a promis că va face tot ce-i stă în putinţă pentru a ajuta fetita.

"De fapt, cît stai la noi?" întrebă fratele ei.

"Poimîine vreau să merg la Fritz şi Käthe deoarece Fritz va pleca chiar în aceste zile şi altfel nu-l voi mai putea întîlni."

"Ah, ce păcat, că tu pleci aşa repede", regretă doamna Jenny, "dar vei veni iarăşi la noi înainte de a pleca la sanatoriu?"

"Da, dacă nu vă deranjez, m-am gîndit ca ultimele zile ,ale concediului să le petrec aici, la voi. "

"Acest lucru este frumos din partea ta."

În următoarea zi, doamna Karmann şi Ruth s-au dus în vizită la domnul Richter.

"Vreau să v-o prezint pe cumnata mea, domnule Richter."

"O, aceasta este foarte drăguţ din partea dumneavoastră, poftiţi vă rog."

Ruth era aşa cum şi-a imaginat-o domnul Richter din fotografie. O înfăţişare fină şi zveltă, prea plăpîndă pentru munca grea pe care o făcea. Sub boneta ei albă se vedea părul castaniu, pieptănat cu cărare. Ochii ei aveau ceva luminos şi vesel, încît în prezenta sorei Ruth trebuia pur şi simplu să fi vesel. Nu-ţi puteai imagina că cineva ar fi îndrăznit să fi spus ceva rău sau respingător sau să fi povestit în prezenta ei o glumă proastă. După primele impresii pe care le-a făcut sora Ruth asupra domnului Richter, el a dorit ca Mary să locuiască pentru un timp îndelungat în acel sanatoriu unde lucrează astfel de surori capabile .

În acel moment sună Rudiger la uşă.

"Este aici Mary? Ea trebuie să-mi vadă noul ursuleţ pe care mi l-a adus tanti Ruth."

"Vrei să te duci cu Rudiger?" întrebă tatăl căruia acest lucru i se păru potrivit pentru a putea vorbi cu sora Ruth în absenta fetitei. Mary îşi luă cîrjele şi plecă cu Rudiger.

Acum discuţia dintre sora Ruth, doamna Karmann şi domnul Richter despre trimiterea fetitei a putut să înceapă. Domnul Richter le spuse şi lor ce aflase de la casa de ajutor şi îi mulţumi doamnei Karmann pentru ajutorul dat ca fetita să accepte gîndul unei astfel de călătorii. Doamna Karmann răspunse:

"O, eu mă bucur aşa de mult că Mary nu va făcut nici o problemă. Trebuie să vă mărturisesc că şi eu am fost îngrijorată şi am prevăzut împotrivire. Eu credeam că vor fi greutăţi în legătură cu cu propunerea dumneavoastră."

"Nu, nu a fost deloc greu, ea însăşi a fost de acord şi a început discuţia. Pentru această faptă trebuie să vă mulţumesc dumneavoastră."

"Vrem să mulţumim toti mai departe lui Dumnezeu şi să ne rugăm ca să poată fi posibil ca Mary să plece la Thiiringen şi apoi chiar o ameliorare a situaţiei ei."

"Se pune întrebarea", spuse sora Ruth, "dacă în secţia menţionată mai avem loc."

"În care secţie va merge fetita?" întrebă doamna Karmann.

"Dacă medicul şcolar a spus că inima şi nervii sînt slăbiţi, atunci trebuie să meargă la neurologie; şi tocmai acolo mai avem cîteva locuri libere. Da - şi apoi să vedem ce va spune medicul la care ve-ţi merge la consult."

"Ah, cred că va fi bine", spuse doamna Karmann, "eu sper că domnul Richter şi Mary vor reuşi."

"Eu intenţionez să plec mîine pentru o săptămînă la fratele meu mai mare şi apoi voi fi iarăşi aici opt zile. Poate pînă atunci se va decide ce va fi cu fetita. Dacă va putea să vină la noi, am să fac tot posibilul ca să mă interesez de Mary."

Cele opt zile au trecut şi sora Ruth era iarăşi la Karmann, dar domnul Richter mai aştepta încă citaţia medicului. Mary era foarte nerăbdătoare. Ea dorea cu orice preţ să plece cît mai repede şi cel mai mult i-ar fi plăcut împreună cu sora Ruth pentru că o îndrăgea foarte mult, cum ar fi făcut orice copil care ar fi cunoscut-o doar de cîteva zile. Dar aşa repede nu mergea.

Tanti Ruth plecă şi Mary nu se lăsă să nu o însoţească la gară în ciuda tuturor convingerilor tatălui. "O vei incomoda pe sora Ruth şi cine ştie dacă îi va conveni familiei Karmann; poate ei doresc să fie singuri la gară cînd se despart." Totul a fost în zadar. Ce şi-a pus Mary în cap trebuia să se şi întîmple.

Mary nu a îndrăgit pe nimeni, niciodată aşa repede şi aşa pe deplin ca pe sora Ruth. Tatăl se temea la gîndul că poate pînă la urmă trimiterea la sanatoriu nu va putea avea loc. Ce va fi apoi? Dacă casa nu aprobă, el singur nu poate plăti. Ce greutăţi iar pricinui atunci Mary!

Trecură mai multe zile pline de incertitudine pînă cînd în sfîrşit sosi scrisoarea de la casa de ajutor, în care se preciza că domnul Richter şi fiica sa sînt invitaţi să se prezinte la medic. Mary se bucură mult de faptul că poate merge la medic iar tatăl trebui să se gîndească în linişte cît de greu a fost cînd s-au prezentat prima dată la medicul şcolar.

"Vezi, Mary, înainte n-ai vrut la medicul şcolar, şi acum...? Dacă n-am fi fost acolo, n-am fi ajuns la gîndul să te trimitem la Thuringen. Trebuie să te supui şi nu să te împotriveşti voinţei lui Dumnezeu. Şi, deci, fetita mea, - dacă nu se vor împlini planurile noastre..."

"O, dar trebuie să fie ceva!" întrerupse Mary şi-l privea pe tatăl ei indignată.

"Fetiţa mea, trebuie să fie numai ceea ce vrea Dumnezeu şi nu ceea ce vrem noi!" Domnul Richter a spus aceste cuvinte cu toată seriozitatea.

În sfîrşit a fost rezolvată şi problema la medic, dar din păcate nu au primit pe moment şi certitudinea aşteptată cu nerăbdare. "Dumneavoastră o să primiţi în scris răspunsul", i s-a spus domnului Richter; şi la întrebarea lui: "Va dura mult?" asistenta doar a ridicat din umeri.

Mary a plîns toată seara şi tata şi-a dat toată osteneala ca s-o liniştească. El o consola cu gindul că desigur nu va dura prea mult cu răspunsul dorit. Dar în acelaşi timp domnul Richter nu îndrăznea să-i facă o speranţă fetitei, căci el însuşi nu putea crede într-un răspuns pozitiv. El găsi comportamentul medicului tare ciudat şi gîndea, că acesta n-a avut curajul să-i spună în fată răspunsul negativ. Cu cît se gîndea mai mult la acest lucru,cu atît domnul Richter era mai sigur că va primi un răspuns de refuz.

După două zile de tensiune sosi scrisoarea aşteptată. Domnul Richter a deschis-o cu mare emoţie. Dar minune! "Cererea dumneavoastră pentru trimiterea fiicei este aprobată. Puteţi duce fetita în orice sanatoriu doriţi - Casa de ajutor va plăti costul de patru mărci pe zi, pe durata unui trimestru. Alte costuri care vor rezulta trebuie să le suportaţi dumneavoastră."

"Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu!" Mary deveni iarăşi veselă şi acum aşteptau amîndoi veşti de la Thuringen. Şi acestea au sosit cîteva zile mai tîrziu iar domnul Richter a fost rugat să anunţe ziua sosirii.

Seara domnul Richter şi Mary au venit la familia Karmann; ei au primit o invitaţie de a mai fi puţin împreună înainte de despărţire. Doamna Karmann a pregătit o cină festivă. În jurul farfuriei fetitei strălucea o coroniţă de "nu mă uita" şi se serveau numai mîncăruri preferate. Domnul Richter simţea o adîncă recunoştinţă nu numai fată de Tatăl său ceresc ci şi fată de dragostea şi amabilitatea pe care i-o arăta familia Karmann. Dar cu toate acestea nu putea să nu fie stingherit de faptul că în curînd se va despărţi de fetita lui. Se va simţi singuratic şi-i va fi greu. Fetita lui! Ea era totuşi tot ceea ce poseda.

"Acum o să veniţi mai mult pe la noi, domnule Richter", spuse doamna Karmann, care îşi dădea seama ce se petrecea în inima lui.

Domnul Richter dădu numai din cap, de vorbit nu putea în acel moment, aşa de mişcat era.

În următoarea zi, cînd domnul Richter se găsea la gară, a trebuit să-şi dea toată silinţa ca fetita să nu observe cît de grea îi era despărţirea. Mary povestea veselă despre locuinţa frumoasă în aer liber şi despre tanti Ruth. Ce de multe lucruri necunoscute şi noutăţi o aşteptau! Curînd trenul se puse în mişcare iar tatăl şi fetita urcară. Domnul Richter însuşi o ducea pe fiica lui la Thuringen. După un timp, trenul ajunse la Thuringen. Sora Ruth se afla la gară şi-i întîmpină. Domnul Richter a fost bucuros, pentru că în cele din urmă despărţirea şi-a pierdut amărăciunea la gîndul că fetita se va afla pe mîini bune.

"Deci fi cuminte, fetita mea, fă-i multă bucurie sorei Ruth şi scrie-mi des."

"O să primiţi regulat ştiri, domnule Richter. De acest lucru o să mă îngrijesc eu."

"Vă mulţumesc mult, soră Ruth, Dumnezeu să vă răsplătească!"

"Acest lucru nu este de răsplătit, eu îmi fac doar slujba mea - cu ajutorul Lui. Este de la sine înţeles că ne dăm toată osteneala cu fiecare copil care vine la noi."

Cînd domnul Richter a vrut să-şi ia rămas bun, sora Ruth a spus: "Dar nu doriţi să vedeţi măcar clădirea?"

"Eu trebuie să plec cu următorul tren pentru ca mîine să fiu la servici." "Dar va fi şi la noapte un tren cu care puteţi ajunge la timp la servici, chiar dacă veniţi să vedeţi sanatoriul. Vedeţi, el se află în partea cealaltă."

Deci, domnul Richter s-a dus la sanatoriu. Aici el a fost impresionat de poziţia minunată a clădirii, de mărimea şi construcţia ei impunătoare. "Aici, cu siguranţă, Mary va prinde puteri!" gîndi el plin de o speranţă fericită.

Mary era plecată de trei zile, dar tatălui ei i se părea deja aşa de mult. El ştia că Mary a ajuns bine; dar ea ar fi putut totuşi să-i scrie măcar cîteva rînduri. Doamna Karmann îl consola:

"Cu siguranţă ea va scrie amănunţit, are sigur multe noutăţi de comunicat şi pentru scrierea u- nei scrisori este nevoie întotdeauna de mai mult timp." Ea a avut dreptate. în următoarea zi sosi o scrisoare lungă şi tatăl radia. El a citit-o şi familiei Karmann:

"Tatăl meu drag!

Sînt deja în a treia zi aici şi mă simt ca acasă. Ah, este aşa de frumos. Toate surorile sînt foarte drăguţe cu mine, dar cea mai dragă îmi este tanti Ruth. Din păcate ea nu este toată ziua în secţie cum m-am gîndit eu; dar toată ziua înainte de amiază şi după amiază, vine pentru o oră ca să fim împreună. Ah, o oră nu este, poate o jumătate. Timpul acesta este cel mai frumos pentru mine dar trece aşa de repede. Dimineaţa la ora opt este dejunul. Apoi se măsoara temperatura fiecăruia, dar eu cred că nu am. Apoi vine medicul, profesorul şi încă un tînăr. Dacă acesta din urmă este medic nu ştiu. El este aşa de mic, că nu-mi vine să cred. După ce pleacă medicii primim al doilea dejun şi apoi ne aşezăm în şezlonguri. Apoi vine sora Ruth şi povesteşte cu mine. Cîteodată dorm pînă cînd sora Paula vine şi-mi spune: 'Este timpul prînzului!' Pînă la cafea trebuie să stăm în cameră dar ne putem juca. Avem jocuri cu zaruri şi altele asemănătoare. După cafea stăm iarăşi afară sau cine vrea poate să se plimbe. Apoi mergem cu sora Ruth în pădure şi povestim. Deseori îi povestesc sorei Ruth despre casa noastră. După cină mergem în sala de rugăciune. Aici sora Ruth ne citeşte un fragment din Biblie şi cîntăm cîntări frumoase iar sora Paula ne acompaniază la armoniu. Lîngă mine se află un copil care plînge întotdeauna la ora de rugăciune şi apoi îmi vine şi mie să plîng. Seara avem toţi puţin dor de casă.

Acum, dragă tată, vreau să închei. Să-mi scri şi tu în curînd. Sora Ruth te salută pe tine, pe tanti Jenny, nenea Gerhard şi pe cei doi băieţi. Tanti Ruth o să-ţi scrie în curînd. Te sărută a ta fiică Mary."

Curînd Mary se arătă ca o pacientă dificilă. în primele zile surorile au menajat-o; dar tot aşa nu se putea merge mai departe din pricina celorlalţi mici pacienţi. Mary a trebuit să înveţe să se supună şi acest lucru i se părea foarte greu. Ea a fost obişnuită, după ce se îmbolnăvise, să facă întotdeauna numai ce-i trecea prin cap.

"A sosit timpul ca Mary să intre în alt mediu", spuse sora Ruth într-o seară către sora Paula.

"Dacă nu este prea tîrziu", zise Paula. "Eu nu ştiu dacă vom reuşi să-i sfărîmăm încăpătînarea şi să o facem să se supună regulilor noastre."

"Soră Paula, să nu ne pierdem aşa repede răbdarea, Mary este doar de două săptămîni aici!"

"Ar trebui să o aveţi o zi întreagă cu dumneavoastră, soră Ruth."

"Ce avem astăzi la prînz?" întrebă Mary.

"Eu cred, fasole verde", răspunse sora Paula prietenoasă.

"Fasole verde eu nu mănînc."

"O, această mîncare va trebui s-o mănînci totuşi", spuse sora.

"Nu, nu-mi place, acasă niciodată nu am mîncat" preciză hotărîtă Mary.

"Aici însă vei mînca", îi replică la fel de energic sora Paula. Mîncarea a fost adusă pe masă şi într-adevăr era fasole verde. Cînd trebui să fie umplută farfuria fetitei, aceasta o ţinu tare cu amîndouă mîinile.

"Eu nu vreau!"

"Dă aici farfuria", se împotrivi sora Paula.

"Nu!" se încăpătînă Mary.

"Dă imediat farfuria!"

"Eu nu vreau fasole verde!"

Cînd sora a vrut să-i ia farfuria, Mary o aruncă nervoasă şi farfuria se sparse.

"Aşa, acum nu mai poţi să-mi pui fasole verde!" rîse Mary. Ea nu era deloc speriată că farfuria se sparse. Sora Paula se supără foarte tare, luă altă farfurie, puse putină fasole şi o aşeză în fata fetitei. Supărată, aceasta împinse farfuria astfel încît mîncarea fierbinte îi căzu pe degete.

"Au, au!" ţipă ea şi apoi începu să plîngă. "Eu vreau acasă, eu vreau acasă, nu mai stau aici, eu vreau la tatăl meu!"

După ce plînsul trecu la plîns cu suspine, Mary a fost dusă de o îngrijitoare în pat. A mai plîns multă vreme pînă cînd a adormit.

Cînd se trezi, tanti Ruth se afla la patul ei. Începu iarăşi să plîngă: "Eu vreau acasă, tanti Ruth, nu mai stau aici!"

Tanti Ruth îi şterse lacrimile şi spuse liniştită: "Nu mai plînge, draga mea, atunci ne putem înţelege."

Ea plîngea mai departe. Tanti Ruth tăcea; ea se ruga în linişte ca Dumnezeu să-i dea cuvinte potrivite. A mai stat cîteva clipe la patul fetitei dar dacă a văzut că aceasta nu voia să înceteze, se ridică şi spuse cu un ton liniştit:

"Vin iarăşi după ce ai încetat cu plînsul."

"Rămîi aici, tanti Ruth, te rog, te rog, nu mai plîng!"

Sora Ruth se aşeză iarăşi, luă mîna fetitei şi începu să o mîngîie. "Tu eşti bună cu mine", spuse fetita încet.

"Toate sîntem bune cu tine, fetito" spuse ea.

"Nu, tanti Ruth, celelalte nu", se enervă Mary.

"Tu trebuie să rămîi liniştită, draga mea, altfel plec imediat. Vrei să-mi promiti?"

"Este aşa de greu..."

"Dar se poate dacă vrei." Sora Ruth mîngîia mai departe mîna fetitei. "M-am întristat mult cînd am auzit cum s-a comportat fetita mea la masă..."

"Eu nu pot să mănînc fasole verde, tanti Ruth."

"Nu ţi-am spus mai înainte: se poate dacă vrei?"

"Da - dar eu nu vreau să mănînc."

"Mary, ascultă-mă puţin. Noi avem aici aproape două sute de copii. Dacă am pregăti pentru fiecare doar ceea ce-i place, atunci în fiecare zi ar trebui să preparăm două sute de feluri de mîncare diferite. Ce gîndeşti tu, este posibil?"

Mary a dat din cap.

"Frumos din partea ta, că eşti de acord",se bucură sora Ruth. "Acum gîndeşte-te ce ar fi, dacă toţi copiii ar fi făcut ca tine: se dă ceva ce nu vreau să mănînc, atunci sparg farfuria! Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? Ar fi frumos?"

Mary plecă ochii în jos roşind. Sora Ruth s-a bucurat în linişte de acest lucru. Apoi spuse mai departe: "Tu crezi cu adevărat, că sora Paula nu se poartă bine cu tine?"

"Da, aşa cred."

"Mary", continuă sora Ruth liniştită şi totuşi foarte sigură. "Dacă tu te comporţi cu ea aşa de obraznic - nu tu îi faci greutăţi încît ea nu se poate purta bine cu tine?"

Mary nu spuse nici un cuvînt iar sora Ruth luă aceasta ca încuviinţare şi spuse mai departe: "Dacă tu vrei ca toţi oamenii să se poarte bine cu tine, atunci şi tu însuti trebuie să te porţi bine cu toţi. Un proverb spune: 'Aşa cum strigi într-o pădure, aşa va răsuna.' Ai auzit un ecou?"

"Da. "

"Atunci tu şti, dacă strigi 'măgar' ecoul nu va fi 'drăguţă', nu-i aşa?"

Acum Mary trebui să rîdă.

"Vezi, aceasta este aşa de hazliu.Dar la fel de prostesc este să crezi, dacă eşti obraznică, ceilalţi să se bucure şi să se poarte bine cu tine. Eşti de acord?"

"Da, tanti Ruth."

"Dacă mă iubeşti puţin - vrei să-mi faci o mare bucurie?"

"Eu te iubesc foarte mult, tu şti asta. Fac tot ce-mi zici."

"Atunci du-te la sora Paula şi cere-i iertare."

"O, acest lucru nu pot!"

"Atunci nu mai am ce să-ti spun; dar în dragostea ta, Mary, nu cred." Sora Ruth era foarte dezamăgită şi tristă. Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Atunci Mary se ridică din pat şi cu un ton schimbat o rugă:

"Rămîi numai puţin, tanti Ruth." Apoi îi promise: "Eu vreau chiar astăzi să o rog pe sora Paula să mă ierte."

Şi ea îşi tinu cuvîntul.

Cîtva timp după această discuţie Mary şi-a dat toată osteneala; dar încăpătînarea ei veche mai exista şi astfel cîteodată se ajungea la incidente neplăcute. Deseori sora Paula nu ajungea la nici un capăt cu comportamentul fetitei în ciuda tuturor îngăduinţelor şi atunci sora Ruth trebuia să intervină.

Într-o zi cînd s-a produs iarăşi un incident, sora Ruth i-a vorbit fetitei pe un ton sever şi serios: "Ascultă Mary ce am să-ti spun. Nu ştiu dacă domnul profesor ar fi de acord, dacă ar şti, că eu astăzi îţi povestesc planurile pe care le avem cu tine. Dar eu mă bazez pe dragostea pe care o ai tu pentru mine. Mă bazez că tu o să ti secret ceea ce îţi încredinţez astăzi şi vreau să vorbesc cu tine ca unui om în vîrstă şi înţelegător. Dă-mi mîna, aşa şi acum ascultă: Medicul şef are speranţa că noi putem să-ti facem iarăşi sănătos piciorul şi printr-o altă operaţie să-l facem la fel de lung ca celălalt picior sănătos. Domnul profesor este de părere că operaţia anterioară nu a reuşit deplin. Dacă ar fi din nou operat aici la noi ar putea fi posibil ca să poţi merge fără cîrje."

Sora Ruth a observat cum Mary a început să tremure de emoţie şi cu greu se ţinea să nu plîngă.

"Copilo", spuse ea mai departe, "poate nu fac bine că îţi spun deja totul, dar eu te iubesc şi Îti vreau binele. De aceea îţi divulg ceva ce nu aş fi avut voie propriu-zis să-ti spun. Pentru ce fac aceasta? Ah, toată noaptea m-am gîndit ce să fac. Ieri seară domnul profesor mi-a spus: 'Dacă fetita rămîne aşa de nestăpînită şi agitată şi imediat se revoltă împotriva tuturor, nu există nici o perspectivă de reuşită a operaţiei; micuţa trebuie să fie foarte liniştită.Vezi copilă, tu însuti poţi să faci ceva pentru însănătoşirea ta. Nu merge totdeauna după dorinţele noastre. Nu putem face ceea ce ne place doar nouă personal. Tu ai totuşi libertate destulă şi acolo unde trăiesc împreună mai mulţi oameni, fiecare trebuie să se adapteze şi să tină cont şi de ceilalţi. Acest lucru se face prin voinţa ta şi dacă eşti cu adevărat pregătită pentru acest lucru, Dumnezeu îţi va da puterea necesară. Gîndeşte-te la Domnul Isus - tu şti cît S-a stăpînit El. A rostit El oare cuvinte de împotrivire? S-a revoltat El pentru orice fleac?"

"De dragul Domnului Isus? - eu m-am gîndit de dragul tău."

"Mary, eu nu te pot vindeca, acest lucru îl poate face numai Domnul Isus. Dacă este voia Lui ca să fi iarăşi sănătoasă, El poate da medicului îndemînarea necesară şi operaţia poate reuşi."

"Dar cum pot să-L iubesc pe Domnul Isus pe care nu-L văd? Pe tine te văd şi tu eşti aşa drăguţă cu mine şi-mi mîngîi mîna..."

"Prostuţă mică", rîde sora Ruth şi iubitoare se aplecă şi o sărută pe Mary pe frunte. "Dragostea care o am fată de tine mi-a pus-o Domnul Isus în inimă. El iubeşte oamenii şi prin alţi oameni, şi astfel eu pot să-ţi mîngîi mîna şi să te iubesc."

Mary stătu liniştită şi se gîndi; după cîteva clipe ea spuse: "Vreau să încerc, tanti Ruth."

Domnul Richter bătu la uşa familiei Karmann şi cînd domnul Gerhard a deschis, el a spus foarte emoţionat: "Am o scrisoare de la sora Ruth, trebuie să v-o citesc şi dumneavoastră."

După ce luară loc domnul Richter citi:

"Mult stimate domnule Richter!

Vreau să vă dau iarăşi veşti. Astăzi pot să vă comunic lucruri îmbucurătoare. Starea sănătăţii fetitei s-a îmbunătăţit şi ce este mai important este că ea a devenit liniştită. De patru săptămîni face băi cu cetină de brad care îi fac foarte bine. Ea se simte înviorată şi sănătoasă şi a ajuns pînă acolo că mănîncă orice mîncare. Ea s-a îngrăşat cu două kilograme şi medicul este foarte mulţumit. Eu însumi mă bucur mult de fetită. Există atîta farmec ascuns în ea chiar dacă a trebuit să treacă prin atîtea greutăţi. Cu ajutorul lui Dumnezeu m-am ostenit ca s-o ajut să se lase de încăpătînare şi de capriciile ei; şi în această privinţă merge acum spre bine. Mai am şi o chestiune foarte importantă. Din ordinul medicului şef trebuie să vă întreb dacă sînteti de acord cu o nouă operaţie la piciorul stîng al fetitei.După părerea domnului profesor prima operaţie nu a reuşit şi piciorul nu trebuia să fie mai scurt. Sperăm, ca printr-un tratament făcut de chirurgii noştri, fetita să se însănătoşeze şi probabil să poată merge chiar fără cîrje. Eu personal am încredere în medicii noştri şi vă sfătuiesc să faceţi această încercare. Mai rău nu poate fi în niciun caz decît este acum. Vă rog să-mi comunicaţi dacă vă daţi consimţămîntul pentru această intervenţie chirurgicală. Intervenţia poate avea loc numai dacă medicul vede 'negru pe alb' că dumneavoastră sînteţi de acord.

Dumnezeu să fie cu dumneavoastră şi salutaţi vă rog pe fraţii mei şi băieţii lor. Vă salută cordial a dumneavoastră soră Ruth."

Familia Karmann a ascultat cu mult interes şi s-a bucurat. Domnul Karmann îl sfătui pe domnul Richter să fie de acord cu intervenţia propusă.

Două zile mai tîrziu sora Ruth a primit răspunsul domnului Richter.

"Mult stimată soră Ruthl

Mii de mulţumiri pentru scrisoarea dumneavoastră. Eu sînt de acord cu operaţia şi sper că Dumnezeu va face să reuşească. Bineînţeles doresc ca în acest timp să fiu în apropierea fetitei mele şi doresc să-mi iau liber pentru cîteva zile. Va fi desigur în apropierea sanatoriului un pension cu posibilităţi de cazare. Pentru mine ar fi o mare mîngîiere dacă Mary şi cu mine ne-am putea vedea toată ziua. Mă bucur mult să-mi revăd fetita aşa de curînd şi pe dumneavoastră la fel, dragă soră Ruth.

Cu toată afecţiunea Herbert Richter."

Operaţia a reuşit. Cînd a sosit domnul Richter trecuseră deja de atunci opt zile. S-a considerat că este mai bine ca tatăl să nu fie acolo pentru a nu fi tulburată mica pacientă. Cînd a sosit el, fetita era deja în pat şi se simţea foarte bine. Au fost zile de neuitat cele pe care le-a petrecut la patul micuţei paciente. Dar şi orele în care a avut lungi şi serioase discuţii cu sora Ruth rămând de neuitat. Înainte de a pleca tatăl, Mary a putut pentru prima dată să părăsească patul. Ea primi, în locul cîrjelor, un baston şi sprijinită de sora Ruth făcu primele încercări de mers. În fiecare zi putea să facă câţiva paşi. Tatăl a putut pleca acasa fericit.

“Peste patrusprezece zile vin iarăşi să te iau acasă - dacă vrea aşa Dumnezeu - sănătoasă”, spuse el la despărţire.

Spre surprinderea tatălui, Mary era liniştită, şi când acesta o întrebă: “Nu te bucuri?”, ea răspunse încet:

“Atunci trebuie să fiu departe de tanti Ruth”, apoi îi veniră lacrimile.

După plecarea tatălui, Mary se preocupa tot timpul cu apropiata depărţire de tanti Ruth. Aceasta avu iarăşi o discuţie serioasă cu micuţa ei prietenă:

“Fetiţa mea dragă, crede-mă, nici mie nu-mi este uşoară despărţirea şi te iubesc oarte mult; dar trebuie să luăm totul din mâna lui Dumnezeu, din mâna Mântuitorului şi Domnului nostru care te-a făcut iarăşi sănătoasă. Nu uita ce bine ţi-a făcut El. Nu mi-ai spus tu că El este Mântuitorul tău iar tu eşti oiţa Lui? Acum tu ştii: oiţele se încred în Păstorul lor, ascultă glasul Lui şi Îl urmează. El totdeauna îţi vrea binele. Fii mulţumită căci tu şti, nu merge totdeauna după dorinţele noastre. Mulţumeşte-i pentru ceea ce ţi-a dăruit.”

“Aceasta vreau s-o fac, tanti Rut - dar dacă aş putea să iau cu mine.”

“Dacă Dumnezeu vrea să ne despărţim atunci trebuie să ne supunem. De altfel - tu ai un nume aşa frumos. Propriu-zis pe tine te cheamă ‘Maria’ ca pe mama Mântuitorului. Te-ai gândit vreodată la acest lucru?”

“Nu, tanti Ruth, nu m-am gândit pentru că pe mine nu mă strigă ‘Maria’.”

“Şti tu ce femeie cu frica de Dumnezeu, smerită şi ascultătoare a fost Maria? - şti tu ce a spus ea odată când i-a fost greu şi de neconceput?”

Mary dădu din cap.

“’Iată roaba Domnului facă-mi-se după cuvintele tale.’ Aceste cuvinte doresc să ţi le dau ca un însoţitor în toată viaţa ta. Şi dacă Dumnezeu spune astăzi către tine şi mine: ‘Trebuie să vă despărţiţi’, atunci noi să răspundem: ‘Iată roaba Ta, voia Ta să se împlinească!’ ”

Trecură câteva zile. Într-o zi Mary veni la sora Ruth cu ochi strălucitori şi zâmbet pe buze.

“Ce este, draga mea?”

“Tanti Ruth, eu pot!”

“Ce poţi?”

“Cuvintele acelea grele.” Apoi cu voce clară a spus sigură şi liniştită: “Iată roaba Domnului; să mi se facă după cuvintele Tale.”

Apoi sora Ruth o luă pe micuţa ei prietenă în braţe, pentru că ştia ce înseamnă pentru Mary să se abţină de la propria ei dorinţă. “Micuţă Maria!”, spuse sora Ruth.

Iarăşi au trecut câteva zile şi despărţirea era tot mai aproape. Sora Ruth primi o scrisoare de la Domnul Richter şi ea se gândi că el vrea să o informeze în ce zi şi cu ce tren va veni să i-a fetiţa. Dar când a citit scrisoare în ochii sorei Ruth au apărut lacrimi. Speriată, Mary o întrebă:

“Ce este tanti Ruth?”

“Hai să mergem în pădure, trebuie să te întreb ceva.”

“De ce nu poţi să mă întrebi aici?”

“Vino fetiţo.”

Pe drum nu vorbiră nimic. Inima fetiţei bătea tare. Ea nu se gândea la altceva, decât că i s-a întâmplat ceva tatălui. Trebuia să fie ceva grav din moment ce sorei Ruth îi venea aşa greu să-i spună.

În sfârşit tanti Ruth începu: “Ce frumos, micuţo Maria, că tu ai învăţat să spui: 'Voia Ta să se facă!' Deseori..."

"Spune-mi te rog ce este scris în scrisoare..."

"... deseori aşa este în viată, putem renunţa la împlinirea unei dorinţe arzătoare dar care totuşi se împlineşte."

Mary încă nu înţelegea ce voia să spună tanti Ruth şi întrebă:

"Despre care dorinţă vorbeşti, tanti Ruth?"

"Tu ai încă dorinţa să nu te desparţi de mine."

"Da, şi...?"

"Acum totul se află în mîinile tale dacă vrei sau nu să te desparţi de mine."

"Cum să înţeleg aceasta?"

"Dacă tu vrei să nu-mi mai spui 'tanti Ruth' ci 'mama' atunci vin cu tine acasă şi rămîn pentru totdeauna cu tine şi cu tatăl tău."

Mary rămase cu gura deschisă de mirare. Ea era aşa de uimită că nu a putut răspunde imediat.

"Vrei?" întrebă tanti Ruth.

Atunci fetita o cuprinse în braţe pe tanti Ruth şi strigă fericită: "Mamă!"

Ele stătură mult timp aşa pînă cînd sora Ruth se desfăcu din braţele fetitei, o privi cu dragoste şi apoi îi şopti în ureche: "Iar eu o să-ţi spun întotdeauna Maria!"

“Şi iată că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfârşitul veacului” (Matei 28. 20)

clickbible.org